

РЕШЕНИЕ

№ 5022

гр. София, 29.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 07.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **2623** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203, ал.3 Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. с чл. чл.2в, ал.1, т.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба, вх. № 9222/17.03.2021г., от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н И., [жк], [улица], ет.9, ап. 26, представлявано от управителя В. В. Г., срещу Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място], [улица], за присъждане на обезщетение за имуществени вреди - претърпени загуби, в размер на 46000 лева, причинени от незаконосъобразни действия и бездействия на служители на ответника от звено „Пътна полиция“ при СДВР при регистрацията на лек автомобил „М.“, С 320 ЦДИ, с рег. [рег.номер на МПС] , рама № WDD2210221A046890, двигател № 64293040149160, извършени при и/или по повод на изпълнение на административната дейност, свързана с регистрацията на лекия автомобил, в съответствие с правомощията му по издаване на свидетелство за регистрация на МПС 1-ва и 2-ра част №[ЕИК], издадено на 07.06.2012г. от КАТ С., СДВР, произтичаща от Наредба № I-45 от 24.03.2000 година за регистриране, отчет, пускане в движение на моторните превозни средства и ремаркетата, теглени от тях и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на предявяване на иска до окончателното заплащане на сумата. Към исковата молба са приложени писмени доказателства. В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, ищецът поддържа иска, ангажира доказателства. Моли съда да уважи

претенцията изцяло. Претендира разноски, съгласно представен списък.

В представен отговор на исковата молба и в съдебно заседание ответникът изразява становище за неоснователност и недоказаност на исковата претенция. Конкретно сочи, че не е налице твърдяното незаконосъобразно действие или бездействие от страна на полицейските органи, извършили регистрацията на автомобила. Конкретно сочи, че към 11.04.2012г. – датата на първоначалната регистрация, не са били налице данни, че автомобилът е обект на престъпление. Твърди, че действията на служителите на отдел „Пътна полиция” са в изпълнение на правомощията по Закона за движението по пътищата (ЗДвП) и са съобразени с доказателствата за собственост, налични към момента на регистрацията на автомобила. Излага доводи и за липса на доказани вреди и причинно-следствена връзка. Моли съда да отхвърли изцяло предявения иск като неоснователен и недоказан, алтернативно да намали размера на претендираното обезщетение. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплазеното адвокатско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на иска и моли да бъде отхвърлен.

В хода на съдебното производство по искане на страните са събрани писмени доказателства от дирекция “Международно оперативно сътрудничество“ – МВР във връзка с установяване датата, на която процесният автомобил е обявен в Ш. информационна система (ШИС) за издирване. От отдел “Пътна полиция” – СДВР са изпратени писмени доказателства, свързани с извършените регистрации на автомобила.

От събраните в хода на процеса доказателства от фактическа страна се установява следната фактическа обстановка:

На 11.04.2012г. е в отдел “Пътна полиция “- СДВР е извършена транзитната регистрация от В. А. О. на лек автомобил, М.“, С 320 ЦДИ, рама № WDD2210221A046890, двигател № 64293040149160, въз основа на договор от 19.03.2012 сключен между В. А. О. и А. М., Н., Г., фактура и др. документи и е издадено разрешение за временно движение №[ЕИК] от 11.04.2012 до 11.05.2012г.

На 22.06.2012 г. е извършена първоначална регистрация на името на Г. Б. въз основа на договор между В. А. О. и Г. Б. от 21.06.2012 за покупко-продажба на МПС, при което същия е представил договора с В. А. О. и такъв на В. А. О. от 19.03.2012 с А. М., Г.; фактури за всеки от договорите, декларация от Б. И. В., че е закупил автомобила на 19.03.2012г. от А. М., Н., Г. и др.

На същата дата, 22.06.2012г. е извършена промяна на регистрацията на автомобила, във връзка с промяна на собствеността. Представен е договор за продажба на МПС от 22.06.2012г. между Г. Б. като продавач и Т. КОНСУЛТ О. за сумата от 46 000 лв., платена напълно от купувача. При сключване на договора за продажба на МПС Б. са се легитимирали като собственици със свидетелство за регистрация на МПС 1-ва и 2-ра част №[ЕИК] изд. на 07.06.2012г. от КАТ С. СДВР за лек автомобил „М.“, С 320 ЦДИ, с рег. [рег.номер на МПС] , рама № WDD2210221A046890, двигател № 64293040149160. Представено е заверено копие на платежно нареждане за вътрешнобанков превод, удостоверяващо извършеното плащане.

На 07.06.2012г. е сключен договор за лизинг на автомобил № 232P866 между Т. КОНСУЛТ О., като лизингодател, и Т. И. П. от [населено място], Р., лизингополучател, с който автомобилът е предоставен за ползване на лизингополучателя срещу възнаграждение при условията на финансов лизинг.

Стойността на автомобила съгласно договора за лизинг е 25694,51 Е., първоначалната вноска е в размер на 10995,36 Е., а остатъкът се заплаща от лизингополучателя на 36 месечни вноски в размер и на дати съгласно погасителен план, оформен като приложение към договора. В договора е предвидено лизингодателят да предаде автомобила на лизингополучателя в тридневен срок след регистрацията на МПС в КАТ. Между страните няма спор, че автомобилът е бил предаден на Т. И. П., което се установява и от събраните по делото доказателства, според които

На 24.10.2013г. органите на МВР Р., на осн. чл. 69а ал.3 от ЗМВР, са извели автомобила от г-н П., което се установява от протокол за изземване на вещ рег. № 23521/24.10.2013г. на Районно управление на МВР – Р.. Изземването е извършено с оглед на образуваната пр. вх. № 4177/2013г. на Окръжна прокуратура -Б.. Преписката е образувана по повод на сигнал от СИРЕНЕ-ДМОС в МВР постъпил от СИРЕНЕ - Румъния, че автомобилът е обявен за издирване с оглед на престъпление - злоупотреба с доверие и измама - престъпление по чл.213 и чл.215 от румънския НК.

С Постановление на прокурор от Окръжна прокуратура – Б. от 07.04.2014 по пр. вх. № 4177/2013 ОП Б. е разпоредено автомобилът да се върне на собственика – румънското дружество VB LEASING R. IFN или на друго лице, определено от компетентен орган на държавата членка въввела сигнала – бюро “СИРЕНЕ” – Румъния. В постановлението е посочено, че отговорността за нанесените щети на заинтересованото лице, във връзка с изпълнение на сигнала в ШИС, е на държавата членка, въввела сигнала и лицето следва да отправи евентуалните си претенции към нея / чл.16 КПСШ/.

Т. И. П. е завел гр.д. 7962/2014, ГО, 1-13 с-в СГС, по което е постановено приложеното по делото решение № 498/22.01.2019г. От него се установява, че договорът за продажба на лизинг № 232P866/07.06.2012г сключен между Т. КОНСУЛТ Е. и Т. И. П., е прекратен по право, поради обективна невъзможност за изпълнението му след изземването на автомобила от МВР. С Решение № 498 от 22.01.2019г, по гр. д. №7962/2014г. по описа на СГС, Гражданско отделение , I-13 с-в, Т. КОНСУЛТ О. е осъдено да заплати на Т. И. П. от [населено място], [община], област Б., сумата 21504 лв.(сбор от платената първоначална вноска 17250,05 лв., данъци 3545,08 лв. и ДДС-709,02 лв.), дължима по прекратения договор за лизинг, ведно със законната лихва върху тази сума от 24.01.2014г. до окончателното й изплащане и е отхвърлен искът над уважения размер до претендирания такъв от 40589,28 лв., като неоснователен. С Решение от 07.05.2020г., по гр.3099/2119г. по описа на Софийски апелативен съд , решението на СГС е потвърдено.

От събраните в хода на съдебното производство пред настоящата инстанция писмени доказателства (писмо рег. № А-129386 от 05.12.2013г. от началник сектор СИРЕНЕ до Окръжна прокуратура Б.) се установява, че престъплението, във връзка с което процесният автомобил е обявен за издирване от бюро СИРЕНЕ – Румъния е злоупотреба с доверие и измама, извършено на 22.05.2012г. в Timisoara и е било заявено пред румънските полицейски власти в Timis. Собственик на автомобила е VB LEASING R. IFN. Ползвателят SC С. CONSTRUCT го е закупил от този собственик с договор за лизинг 64406/2011г. на 05.09.2011г. Тъй като ползвателят не е заплатил вноските, договорът за лизинг е бил прекратен на 22.05.2012г. Компанията собственик е поискала от компанията ползвател връщане на автомобила, но компанията ползвател е отказала да изпълни искането.

От представените от дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ - МВР доказателства (в т.ч. писмо рег. № А-15117/03.06.2021г. и писмо рег. №

А-11535/23.04.2021г.) се установява, че процесното МПС „М.“, С 320 ЦДИ, с рег. [рег.номер на МПС] , рама № WDD2210221A046890, двигател № 64293040149160, е било въведено в ШИС на 20.09.2013г., когато е било докладвано за откраднато, а кражбата е станала в периода между 22.05.2012г. и 20.09.2013г. В същото писмо е посочено, че Ш. информационна система не съхранява данни за изтрети сигнали. Информацията от сигнала – описанието на МПС, инициатора и датите на обявяване и снемане не се виждат от крайните потребители, включително и служителите на Бюро СИРЕНЕ. Такава информация би следвало да е налична на национално ниво в държавата инициатор на сигнала. В отговор на отправено запитване ДКИС – МВР е информирала, че в съхраняваните данни, които отговарят на регламентирания период за съхранение на историческите данни, касаещи сигнала в ШИС, не е открита информация за процесния автомобил.

При така установените факти, съдът прави следните правни изводи:

Относно допустимостта на иска:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Регламентираната отговорност е специален вид отговорност за непозволено увреждане на граждани и юридически лица от дейността на администрацията. В случая искове се разглеждат по реда на АПК, като се касае за специална подсъдност, уредена в разпоредбата на чл. 1, ал. 2 от ЗОДОВ, произтичаща от общата подведомственост на административните съдилища по чл. 128, ал. 1, т. 5 от АПК.

В разпоредбата на чл.204 от АПК са въведени специални предпоставки за допустимост на предявените иски по Глава XI от АПК, наред с общите предпоставки за допустимост на исковите, предвидени в ГПК.

Съгласно изричното правило на чл. 204, ал. 3 и 4 от АПК незаконосъобразността на действието или бездействието се установяват пред съда, пред който е предявен искът за обезщетение. В случая, тъй като ищецът твърди, че претендираните вреди са настъпили в резултат на незаконосъобразни действия или бездействия на длъжностни лица на СДВР – отдел “Пътна полиция”, при или по повод изпълнение на административна дейност, предварителното установяване на нищожността или незаконосъобразността, не е процесуална предпоставка нито за завеждане на делото, нито за ангажиране на отговорността. Необходимо е обаче, в исковото производство сезираният съд да установи незаконосъобразността на действието или бездействието.

Искът е насочен срещу надлежен ответник – СДВР, съгласно чл.205 АПК, който предвижда, че искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите.

Поради изложеното, съдът намира, че исковата молба е процесуално допустима, като предявена от активно легитимирано лице, притежаващо правен интерес, с оглед фактическите твърдения в нея, че като юридическо лице е претърпяло вреди от незаконосъобразни действия и бездействия на административен орган по смисъла на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Наличието на елементите от фактическия състав за ангажиране отговорност по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, имат отношение към основателността на иска, а не към неговата допустимост.

Исковете за обезщетения за вреди от имуществен характер - загуби и пропуснати ползи и неимуществени такива, причинени от незаконосъобразни действия или бездействия на административни органи или длъжностни лица се разглеждат от административния съд по реда на чл. 203 и сл. от АПК, към който препраща и чл. 1, ал. 2 от ЗОДОВ. Разпоредбата на чл. 4 от ЗОДОВ урежда материалноправния режим на отговорността с препращане за неуредените въпроси съответно към гражданските закони - § 1 от Заключителните разпоредби на ЗОДОВ. Следователно, искът по глава единадесета от АПК е граждански, основаващ се на фактическия състав на непозволеното увреждане, независимо от това дали вредите са причинени виновно от длъжностните лица. С оглед на това, отговорността следва да бъде характеризирана като гаранционно-обезпечителна. Във фактическия ѝ състав се включват следните елементи: 1. незаконосъобразен акт (отменен по съответния ред), действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнение на административна дейност; 2. вреда от такъв административен акт, действие или бездействие; 3. причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействия и настъпилия вредоносен резултат. При липса на който и да е от елементите на посочения фактически състав, не може да се реализира отговорността на държавата и общините по посочения ред. Съгласно разпоредбата на чл. 204, ал. 4 от АПК, когато вредите са причинени от бездействие, съответно действие, както се твърди в настоящия казус, незаконосъобразността, както вече се посочи, се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение.

Видно от обстоятелствената част на исковата молба, фактическите твърдения на ищеца, послужили като основания на предявения иск, са очертани като противоправно извършени действия и бездействия на служителите на отдел "Пътна полиция" СДВР, извършена при регистрацията на лек автомобил „М.“, С 320 ЦДИ, с рег. [рег.номер на МПС] , рама № WDD2210221A046890, двигател № 64293040149160, при и по повод на изпълнение на административната дейност, свързана с регистрацията на лекия автомобил, в съответствие с правомощията му по издаване на свидетелство за регистрация на МПС 1-ва и 2-ра част №[ЕИК], издадено на 07.06.2012г. от КАТ С., СДВР, произтичащи от Наредба № I-45 от 24.03.2000 година за регистриране, отчет, пускане в движение на моторните превозни средства и ремаркетата, теглени от тях и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства (Наредбата). Твърди се, че регистрацията е извършена без да е извършена идентификация на автомобила.

В чл. 5 от Наредбата е предвидено, че превозните средства се регистрират по идентификационен номер (VIN), категория, марка и други данни, посочени в представените по реда на глава втора документи. При регистрация звената на МВР извършват необходимите проверки за: идентификацията на превозното средство, в случаите, когато се изисква; достоверността на представените документи и данните на собственика; произхода на превозното средство; техническата изправност на превозното средство и неговото комплектоване. При извършване на проверките се използват национални и международни информационни фондове, технически методи и средства. Служителите, извършващи проверки и регистрация, заверяват документите за регистрация и отговарят за правилното и точното им попълване, както и за достоверността на направените заверки.

Според легалното определение, дадено в т.8 на § 2 от ДР на Наредбата,

идентификация е съвкупност от действия, извършвани за: сверяване данните на идентификационните номера от документите с тези върху превозното средство; проверка на превозното средство в АИС ИД – НШИС; проверка в масива за регистрирани превозни средства по идентификационен номер и по регистрационен номер (ако има регистрация); проверка за наличие на данни в масива за марки и модели; проверка в международните масиви за издирвани МПС; проверка в международните масиви за регистрирани МПС; проверка за съответствие на всички данни на представеното превозно средство с данните, описани в документите за собственост и произход; проверка на ПС за изменение в конструкцията.

В чл. 12а от Наредбата е предвидено, че за първоначална регистрация на превозно средство с регистрация в държава – членка на ЕС, ЕИП, или в Конфедерация Швейцария собственикът представя документ за самоличност и подава заявление, което се попълва служебно и се подписва от него. Към заявлението собственикът представя изброените в разпоредбата документи, сред които свидетелство за регистрация - част 1 и част 2 (ако е издавана), издадени от съответния компетентен орган на държавата - членка на ЕС, ЕИП, или Конфедерация Швейцария; документи за придобиване на собствеността с данни за идентификация на превозното средство и декларация за придобиване на собствеността.

Според чл. 14, ал.1 от Наредбата промяна в регистрацията се извършва при изменение на данните за превозното средство и собственика, посочени в свидетелството за регистрация, смяна на регистрационния номер, продължаване срока на валидност при временна регистрация, регистриране на ПС като "историческо". В чл.15 са изброени необходимите документи, които се представят.

В случая, от приложените доказателства се установява, че към заявлението, както за първоначалната регистрация, така и при промяната на регистрацията, са представени документи за собственост и декларации за придобиване на собствеността. Служителите Отдел” Пътна полиция” СДВР са заверили документите за регистрация, с което, съгласно изискванията на Наредбата за удостоверили извършените проверки.

От приетите по делото писма от отдел “Пътна полиция” СДВР и изявленията на представителя на ответника, се установява, че проверката в ШИС за обявените за издирване автомобили, част от т. нар. “идентификация” се извършва в базите данни и за нея не се създава писмен документ, поради което недоказани останаха твърденията на ищеца, че не е извършена такава проверка при първоначалната регистрация на автомобила.

Дори и да се приеме обаче, че такава идентификация не е извършена, то с оглед установеният по делото факт, че автомобилът е въведен от Румънските власти в ШИС на 20.09.2013г., то няма как към момента на регистрация 11.04.2012г. и 22.06.2012г. да се установи, че автомобилът е издирван. Към нито един от тези два момента автомобилът не е бил обявен за издирване, тъй като от събраните доказателства се установи, че договорът за лизинг между VB LEASING R. IFN и SC C. CONSTRUCT е развален на 22.05.2012г., а престъплението е извършено в периода между 22.05.2012г. и 20.09.2013г. и е докладвано на 20.09.2013г.

Поради изложеното, съдът счита, че не е налице първата предпоставка за ангажиране отговорността на ответника извършени незаконосъобразни действия и/или бездействия при или по повод изпълнение на административна дейност по регистрацията на лекия автомобил.

Не е налице и втората предпоставка – наличието на претърпяна вреда. Претендираната сума от 46 000 лева е платена по договор за продажба на МПС от 22.06.2012г. между Г. Б. като продавач и Т. КОНСУЛТ О., купувач, който няма данни да е развален. Продажбата на чужда вещь не недействителна, поради което сумата е платена от ищеца въз основа на валиден договор. Претенциите въз основа на този договор, ищецът може насочи срещу продавача, който не е изпълнил задължението си да прехвърли на купувача собствеността върху автомобила.

На следващо място в случая не би могла да съществува и причинна връзка между твърдените вреди и действията на служителите на ответника при регистрацията на автомобила. Основателността или неоснователността на конкретна претенция за обезщетение по реда на ЗОДОВ се основава на незаконосъобразен акт, действие или бездействие при или по повод изпълнение на административна дейност, постановени или осъществени в правоотношение, по което лицето е страна. Този акт, действие или бездействие, от които се претендират вреди не могат да са предхождащи или следващи въпросното правоотношението.

В контекста на изложеното се констатира, че дружеството претендира вреди от противоправни действия и бездействия на служителите на отдел "Пътна полиция" при СДВР, извършени при първоначалната регистрация на МПС, в съответствие с правомощията му по издаване на свидетелство за регистрация на МПС 1-ва и 2-ра част №[ЕИК], издадено на 07.06.2012г. от КАТ С., СДВР, т. е. такива извършени преди същото да придобие собствеността върху процесния автомобил, което е станало на 22.06.2012г. и преди датата на плащането – 25.06.2012г. Вредите, чието обезщетяване се иска в настоящия спор не биха могли да са пряка и непосредствена последица от поведението на длъжностните лица на ответника. Пряка и непосредствена е тази вреда, за която неправомерното поведение на административния орган би било необходимо и достатъчно условия за настъпването ѝ. В конкретния случай обаче, това не е така, тъй като само и единствено действията и бездействия на ответника, не биха могли да доведат до твърдяното намаляване на имуществото на ищеца. Твърдяното намаляване на имуществото със заплатената сума от 46000 лв. е резултат от сключения от него договор за покупко-продажба на автомобила. В този смисъл е и практиката на ВАС, обективирана в Решение № 2125 от 17.02.2021 г. на ВАС по адм. д. № 5970/2020 г., III о., по описа на ВАС.

В случая вредата, която се претендира, е пряка и непосредствена последица от извършената продажба на процесния автомобил, а не от поведението на полицейските органи, поради което приложение следва намери на чл. 189, ал. 1 ЗЗД. Според тази разпоредбата, ако продадената вещь принадлежи изцяло на трето лице, купувачът може да развали продажбата по реда на чл. 87. В този случай продавачът е длъжен да върне на купувача платената цена и да му заплати разноските по договора, както и необходимите и полезни разноски

за вещта. За другите вреди продавачът отговаря съгласно общите правила за неизпълнение на задължението. Ето защо, ищецът следва да насочи претенцията си спрямо лицето, от което е закупило процесния автомобил (продавача) по гражданскоправен ред.

По изложените съображения предявеният от [фирма], [населено място], иск срещу Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място], [улица], следва да бъде изцяло отхвърлен като неоснователен и недоказан, както и акцесорната претенция за присъждане на законната лихва от датата на предявяване на исковата молба.

С оглед изхода на спора, на основание чл. 10, ал.2, ал.4 ЗОДОВ, на ответника следва да бъде заплатено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I отделение, LXV състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска, предявен от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н И., [жк], [улица], ет.9, ап. 26, представлявано от управителя В. В. Г., срещу Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място], [улица], за присъждане на обезщетение за имуществени вреди - претърпени загуби, в размер на 46000 лева, причинени от незаконосъобразни действия и бездействия на служители на ответника от звено „Пътна полиция“ при СДВР при регистрацията на лек автомобил „М.“, С 320 ЦДИ, с рег. [рег.номер на МПС] , рама № WDD2210221A046890, двигател № 64293040149160, ведно със законната лихва от датата на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н И., [жк], [улица], ет.9, ап. 26, представлявано от управителя В. В. Г., да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място], [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

СЪДИЯ: